

27.24x34.51	1/4	24	עמוד חג	ידיעות אחרונות - מוסף חג	24/09/2014	44448461-5
בית חולים ברזיל - 80829						

מסתתרים בשלשות

במשך חמש שנים וחצי הם התקשו להרחיב את המשפחה, ואז זה קרה בקצב משולש: שתי בנות ובן (עכשיו בני ארבע) ושני בנים ובת (שנולדו לפני חודש) • סמדר שיר, בעצמה אם לשישה, ביקרה אצל בתיה ואברהם לוי-בנבנישתי בקריית-מלאכי וביררה כמה חיתולים יש בבית, מה עושים כשאינ מייבש כביסה ואיך הומור משוחרר עוזר להתמודד עם סדר היום המטורף • המשך יבוא? "אם בורא עולם ירצה, נקבל עוד ילדים, ואפילו שלישייה, בשמחה ובאהבה"

סמדר שיר + צילומים: יוסי אלוני

"נקבל כסף לחיתולים? לעגלה?" סבתא אלכסנדרה מקשה. "לא. אז בשביל מה זה טוב? עדיף להצטלם לטל וויזיה. אנחנו לא צריכים לשלם כסף כדי לראות את התמונות שלנו. את העיתון נצטרך לקנות".

אני מספרת לבתיה שכאשר צילצלתי לבעלה וביקשתי ראיין, הוא ביקש להתייעץ איתה. אמר שהיא הרמטכ"ל של הבית.

"הוא שר החוץ ואני שר הפנים", היא רוטנת. "זה נכון, אבל אם אני הרמטכ"ל, אז מנחם, בואי, אני אתן לו עם המטאטא בראש".

ושוב מהדהד הצחוק בין הקירות. חנה, חיה ושימי המ' סבים לשולחן מנצלים את ההודמנות כדי לחפש סוכרייה. שילת ושני אחיה, המכונים "פצפון" ו"קטנצ'יק", מנמני מים על הספה. חוש הומור יש לאמא שלהם. בבית אחר, עם אורח חיים אחר, משפט כמו זה היה יכול להצית מריבה, אבל כשאברהם מרים את זרועותיו, כאילו שהוא נכנע, ומכריז "איזו אישה יפה יש לי, את כל מעשיה אני מקבל באהבה" - נעלמים אותות הכעס מפניה. עוד נס קרה.

"כשצוחקים לא כועסים. אבל פעם לא צחקתי כל כך הרבה", מספרת בתיה.

הייתי בטראומה גדולה

היא נולדה בקייב, "בבית מסורתי" כהגדרתה. "לא שמרנו שבת, רק פסח וראש השנה, וכבת יחידה זה היה הסיוט של החיים שלי. אמנם בשבתות נסענו לסבתא, ושם פגשתי את בני הרודים והיה לי עם מי לשחק, אבל ככל שגדלתי, הבנתי שילדה יחידה היא ילדה בודדה".

שאלת את הוריך למה הם לא הביאו לך אח או אחות? "מה פתאום. בחינוך הרוסי לא שואלים שאלות חצוי-פות. אולי הקריירה הייתה אצלם במקום הראשון. אבא שלי עבד בתור נהג אוטובוס, אבל הוא לא היה סתם נהג, הוא

מתלוננת. ילדים זה כף, זה שמחה, זו ברכה. ותאמיני לי שאני יודעת על מה אני מרברת. גדלתי כבת יחידה".

גברת, תפסיקי לחלום

משפחת לוי-בנבנישתי חיה בקריית-מלאכי, בדירה שכורה בת 97 מ"ר, באושר שמחפה על המחסור בעושר. בני המשפחה הם אברהם (43), בעל תשובה, שף במקצועו; אשתו בתיה (33); בתה מנישואיה הראשונים, מנוחי (13); אמה אלכסנדרה, שעלתה בעקבותיה מאוקראינה; וששת ילדיהם המשותפים: שתי שלישייה. ללא הפריית מבחנה הם הולידו פעמיים שלישייה. לפני ארבע שנים - שתי בנות ובן. לפני חודש - שני בנים ובת.

זה נס, הם בטוחים. נס משמיים. בזכות הרבי מלובביץ'. בזכות ההשגחה הפרטית. הרי בשנים הראשונות לנישואיהם לא הצליחו להביא פרי בטן. "במשך חמש שנים וחצי נרדתי מבית חולים אחד לשני", מספרת בתיה. "זה אמר לי לעשות עוד בריקה, זה אמר לי לרדת במשקל, וכולם אמרו לי: 'גברת, תפסיקי לחלום, זה לא יקרה'. אז התפללתי. וביקשתי. וזכיתי. פעמיים. זו ההוכחה לכל אלה שלא מאמינים".

פתאום היא מזדקפת, מותחת את צווארה ומרחיחה. "מנוחי", היא מועיקה את בתה הבכורה שמסתובבת בריצה הצפופה עם מטאטא, "רצית לשרוף את החולצה שלך? השארת אותה על הפלטה של שבת?"

"וואו, לא ידעתי שהפלטה כבר דולקת", מנוחי מצטרף קת. "אמא, איך נחשפת? יש לך עיניים בגב?"

"לא, אבל יש לי אף", זורחת בתיה ומוסיפה משפט עסיסי ברוסית. כולם צוחקים בשמחה. הנה, עוד נס קרה.

"אבל למה לספר לעיתון על כל הניסים שלנו? בתיה רוטנת.

"כדי להודות על הנס", מטעים בעלה.

האמת, אני לא יודעת איך היא עושה את זה. עשר דקות בחברת בתיה לוי-בנבנישתי הספיקו לי כדי לחטוף סח' רחורת. ביד אחת היא בחשה בסירים שעל הגז וביד האחרת תלתה כביסה

במרפסת. ביד אחת הובילה למקלחת את חנה פייגע וחייה מושקא בנות הארבע, שחזרו מהגן עם ערימות של חול, וביד האחרת מילאה את צלחות האוכל.

"בואו, צדיקות שלי", קראה לעברן. "היום יש שניצל, אורז ומלפפון. ארוחת כריאות לצדיקות".

בעודה מרברת, נפתחה הדלת, ובעלה, אברהם לוי-בנבנישתי, הגיע מהגן עם אחיהן לשלישייה, שמעון-אהרון, המכונה שימי. "חסיד שלי", היא עטפה את הילד בנשיקות. בעוד אני צופה במחזה בעיניים פעורות - הרי לששת ילדיי נהגתי לומר שאני לא אמבה ושאינני מסוגלת לה' תחלק ולמלא את כל דרישותיהם בבת אחת - התחולל הפלא. מהחדר הסמוך בקעה פעייה. ואחריה עוד אחת. וגם השלישית לא איחרה לבוא.

"שני חסידים וצדקת!" הריעה האם, ומיד הכינה שני בקבוקים. היא רצה לחדרם, שלפה מהעריסות שני תינוקות ממין זכר בני חודש, שעדיין לא נקראו בשמות מפני שטרם הגיעו למשקל המאשר ברית מילה, והור' תה לבעלה להביא לסלון את אחותו, שילת-הודיה. היא התיישבה על הספה השחורה, מתחת לתמונת ענק של הרבי מלובביץ', וכשהשלישייה השנייה הונחה בחיקה, החלה לפעול בתנועות זריזות. הניחה שני בנים לימינה ולשמאלה, ולפני שתחבה לפיות הקטנטנים בקבוקים עם חלב אם שנשאב מראש, כיסתה את פלג גופה העליון וחלצה שר לתינוקת.

"אני לא יכולה להגיד שזה קל", היא אומרת. "זה קשה וזה מאוד-מאוד מורכב. בכל רגע, בכל שנייה, אני כבר מתכננת את הצעד הבא, אבל לעולם לא תשמעי אותי

ביד אחת היא בחשה בסירים, ביד האחרת תלתה כביסה. ביד אחת הובילה למקלחת את הבנות, ביד האחרת מילאה צלחות. "בואו, צדיקות שלי", קראה

27.61x35.1	2/4	עמוד 25	ידיעות אחרונות - מוסף חג	24/09/2014	4448476-1
בית חולים ברזיל - 80829					

בתיה ואברהם לוי-בנבנישתי עם שבעת ילדיהם: שתי השלישיות ובתה של האם מנישואיה הקודמים. "אם אני הרמטכ"ל, אני אתן לו עם המטאטא בראש"

בשבת בבוקר אני הייתי חוזר הביתה ממסיבה או מהים, עייף וסחוט, ואילו השכנים הרתיים היו יוצאים מבית הכנסת מחויכים ורגועים. התחלתי לתהות מה ההבדל ביני לביןם. החזרה שלי בתשובה לא באה באמצעות רבנים, מפני שכשפניתי אליהם, נענית: 'אם לא תשמור מצוות, סופך בגיהנום', ואני לא מאמין בהפחדות. עברתי כמה זרמים עד שמצאתי את התשובות הנכונות בחב"ד."

ערב שבת, מתחת לשולחן

הפגישה הראשונה בין בתיה לאברהם נקבעה בביתו של המשפיע. "אצלנו, בחב"ד, לכל אדם יש משפיע, שהוא הרב הפרטי והפסיכולוג הפרטי", הוא מסביר. "המשפיע שלי אמר: 'כיוון ששניכם גרושים, ויש לכם ילדים, חובה עליכם להכיר זה את זה הרבה יותר מרווקים שיכולים להסתפק בהיכרות שטחית. אתה חייב לבקר אצל המשפיע של בתיה כדי לראות מה זה משפחה ואיך מתנהל זוג חסידי עם ילדים'. הסכמתי מיד. במשך חודש הפכתי לאורה קבוע בבית המשפיעה של בתיה."

שניהם פורצים בצחוק כשהם משחזרים את פגישתם הראשונה שנערכה בערב שבת. "הלכתי לבית הכנסת עם בעלה של המשפיעה, ובסיום התפילה חזרתי לביתי, שאליו הגיעו בתיה ומנוחי, שהייתה אז בת שלוש. בתיה אמרה לה: 'תגידי שלום לדוד', אבל השוכבה עשתה פרצוף ואמרה שהיא לא רוצה. עשינו קידוש, נטלנו ידיים, התיישבנו לאכול, ומה עשתה מנוחי? התיישבה מתחת לשולחן. קמתי, ביקשתי סליחה מכל הנוכחים ואמרתי: 'אינני יכול להמשיך בארוחה'."

"לקחתי את הצלחת שלי ושל מנוחי, ירדתי מתחת לשולחן וכל הארוחה ישבתי שם, איתה. שם נוצר בינינו הקליק הראשון. כולם הסתכלו על בתיה, שהאדימה ממבוכה. היא רצתה לקבור את עצמה. כשהארוחה הסתיימה

ובישלתי לאחרים. מה לא עושים כשיש ילדה שצריך להאכיל. לפעמים הכסף הספיק רק לשכר דירה ולא נשאר כסף לאוכל, אבל אף פעם לא התלוננתי. אני אחת שתמיד מברכת על מה שיש. גם מעט זה הרבה."

שנתיים אחרי גירושה החלו השכרנים לצלצל. "כולם אמרו לי: 'את צריכה לבנות לעצמך משפחה, אישה גרושה זה לא מוכר'. לכולם ענית: 'תעזבו אותי, הספיקה לי טראומה אחת'. שדכנית מלוד התלבשה עליי חזק. כל שבוע צילצלה. אמרתי: 'לא, תודה. אני לא מחפשת בעל. אני מחפשת אבא טוב לילדה'. עברו עוד כמה שבועות והשדכנית מלוד שוב צילצלה. הפעם היא אמרה: 'מצאתי את בעלך, הוא על הקו'. קראתי לאמא שלי לטלפון כדי שגם היא תשמע איך הוא נשמע."

על הקו היה אברהם לוי-בנבנישתי שהפך לבעלה בן-כות המשפט הראשון שאמר לה: 'את ואני נוכל להסתדר, אבל אם הילדה שלך לא תקבל אותי, לא יהיה לזה המשך'. לוי-בנבנישתי ידע על מה הוא מדבר. הוא עצמו היה אז גרוש עם ילדה. 'נולדתי בירושלים, בקטמונים, הבכור מבין שישה אחים. זה היה בית לא רתי של דור שני לשואה. בגיל שלוש עקרו אותי ללוד, אמא הכניסה אותי למטבח התוניסאי שלה וביקשה ממני לעזור, וככה נטמעה בי האהבה למטבח'."

כיום הוא עובד כשף וכמנהל מחלקת הבשר במסעדת כריתא בתל-אביב. "כשרה, כמוכן", הוא מדגיש. בגיל 24 נישא לראשונה. "הכרנו בצבא, וחשבתי שהגיע הזמן להסתדר ולהקים משפחה, אבל הקשר הזה לא צלח. הייתה לי אז מסעדה בכפר שמריהו - לא כשרה, כמוכן - נתתי למסעדה את כל החיים שלי, וזה בא על חשבון האישה והילדה, שהיא כיום בת 15 וגרה עם אמא שלה בהרצליה."

החזרה בתשובה הייתה אחרי הגירושים. "גרתי אז בנ"ו והעמל, בשכונה של בעלי תשובה, והסתכלתי עליהם.

גם סידר את הקווים. ואמא שלי עבדה במפעל, אבל היא לא הייתה סתם פועלת, היא הייתה האחראית. כשהייתי בת 12 אבא נפטר מהמחלה ההיא. סרטן. אמא ואני נשארו לבד, ואמא אפילו לא חשבה על פרק ב'. היא הקרישה את כל חייה בשבילי."

כשהייתה בת 17 החליטה בתיה (יש לי גם שם ברוסית, אבל אני לא רוצה להגיד אותו כי הוא מזכיר לי דברים לא טובים) ללמוד בפנימייה של חב"ד. "אני לא יודעת אם החלטתי, או שפשוט לא הייתה לי ברירה. גמרתי את התיכון, רציתי ללמוד חינוך, להוציא תעודת גננת מוסמכת, אבל בקיבץ לא פותחים כל דלת לפני יהודייה, בטח לא כשאת יתומה וכלי כסף. לכן ביררתי ומצאתי את פנימיית חב"ד. הסברתי לאמא ששם יהיה לי גג מעל הראש, בחינם, שייתנו לי אוכל. אמרתי לה שלא תדאג, שזה מקום של יהודים שישמרו עליי שלא אלך חס וחלילה עם איזה גוי. ושם, תוך כדי לימודי חינוך התחלתי להתחזק. כל התלמידות התחזקו מאוד."

בגיל 19 הגיעה לישראל לראשונה בחייה, מטעם הפנימייה. "גרתי שלושה חודשים במכללה באלקנה; למדנו, טיילנו והתאהבתי בארץ. כשחזרתי הביתה הודעתי לאמא שאני עושה עלייה. היא צעקה עליי: 'השתגעתי? אבל אני לא אחת שמוותרת. איך שקיבלתי את התעודה, עליתי לארץ, לכפר חב"ד, ולמרתי בבית רבקה. יש לי שתי תעודות של גננת, אבל לא עבדתי במקצוע שלי כי בגיל 20 התחתנתי, בשידוך, ובעקבותיו עברתי לקריית-מלאכי."

"היו לי נישואים אומללים. אחרי עשרה חודשים קיבלתי גט, ברוך השם. מנוחי הייתה אז בת חודש. הייתי בטוחה שהיא תישאר בת יחידה. כמוני. אפילו בחלומות הבלהה לא הסכמתי לחשוב על חתונה שנייה. הייתי בטי-ראומה גדולה?"

ממה התפרנסת? "עבדתי בעיקר כמשק בית. ניקיתי בתים של אחרים

האם בתיה: "זה קשה, אבל לעולם לא תשמעי אותי מתלוננת. ילדים זה כיף. ותאמיני לי שאני יודעת על מה אני מדברת. גדלתי כבת יחידה"

27.3x35.29	3/4	עמוד 26	חג מוסף	24/09/2014	44448506-5
בית חולים ברזיל - 80829					

הם נאלצו לעבור שוב את כל סיבוב הבדיקות המתיש, אבל הפעם הסתיים התהליך בנשורה טובה. "הביוץ שלי היה כשבועה נקיים", מספרת בתיה, "והרופא נתן לי זריקת להסדרת המחזור. בחודש השני עשינו השבחה והורעה וזכינו. נס. שלישייה".

"בהתחלה שמעו תאומים", מדייק אברהם, "והרופא אמר לבתיה: 'זה היריון יקר, אני לא רוצה שתעבדי, את חייבת להיות במעקב'. הוא לא הבין למה אני שומע את האזהרות האלה ונקרע מצחוק. אמרתי לו: 'דוקטור, תסתכל על המסך', ורק אז הוא ראה את מה שאני ראיית - שלא שניים יש שם, אלא שלושה. הרופא אמר: 'מחובתי להציע לכם דילול של עובר אחד'. בתיה ואני הסתכלנו זה על זה ואמרנו ביחד: 'בשום פנים ואופן. אם התפללנו לילד אחד, והקדוש ברוך הוא זיכה אותנו בשלושה, מי אנחנו שנדלל?' הרופא אמר: 'זה מחייב שמירה מלאה'. הסכמנו. לא הרשיתי לבתיה לזוז מהמיטה".

במחצית ההיריון פקדו אותה דימומים, האולטרה-סאונד חשף שני עוברים ואברהם מיהר אל הרכי שלו בנתיבות, יורם אברג'יל. "נכנסתי אליו ברמעות ואמרתי: 'לאשתי הייתה שלישייה, ועכשיו ראינו רק שניים'. הוא הרים את זרועו ואמר: 'שלישייה הייתה ושלישייה תהיה'. למחרת חזרנו לבית החולים, והנה, נס. שלושה עוברים".

בשבוע ה-33 ושלושה ימים הובהלה בתיה לניתוח קיסרי. "האמת, קיוויתי ללידה טבעית", היא מחייכת, "אבל חיהמוסקא שכבה אצלי על הסרעפת. הזעיקו שלושה צוותים, קראו למרדית, ואת השאר אני כבר לא זוכרת".

"45 דקות - ושלושת התינוקות היו בחוץ", מתמוגג אברהם. "גם אני הייתי בחוץ, מאחורי הדלת. ואם מישו לא מאמין בניסים, אז הנה עוד הוכחה: לפני חורש, כשהגענו ללדת את השלישייה הנוכחית, אותו צוות חיכה לנו שם". בשלושת החודשים הראשונים בתיה התעקשה - והצליחה - להיניק את שלושת התינוקות. "אני דוגלת בסדר", היא אומרת, "וכשיש לך שלושה תינוקות במכה אחת, חייבים לשמור על סדר. הסתכלתי על האחיות כפי גייה שמשלטות על כל כך הרבה תינוקות, והתחלתי לעבוד כמותן. כל שלוש שעות אני מאכילה. אם התינוק עוד לא בוכה מרעב, אני מעירה אותו כדי שיאכל בזמן. עוברות על דקות עד שאני גומרת להאכיל את הראשון, ואז אני עוברת לשני וממנו לשלישי. גם לנו יותר קל ככה. אנחנו יודעים שהילדים אוכלים בחצות, בשלוש ובשש בבוקר. כשאני גומרת להאכיל את האחרון, מתחיל היום. בין לבין אני מספיקה קצת לישון".

"קצת מאוד", מעיר אברהם. "עם השלישייה הראשונה היו ימים שלא ידענו מתי היום מתחיל ומתי הלילה נגמר". "זה קשה, ברור שזה קשה", אומרת בתיה. "לפני כמה ימים שמתי פלפלים ממולאים על האש, נדרמתי תוך כדי הנקה והתעוררתי מהרית. הסיר נשרף. מזל שלא שרפתי את כל הבית. אבל כשהילדים מתחילים לגרול הם מעסיקים את עצמם. הם אף פעם לא לכו. אני אף פעם לא שומעת: 'אמא, משעמם לי'. תמיד יש להם עם מי לשחק. זה לא בא על חשבון חברים מבחוץ, מהגן, אבל חבר שיש לך בבית הרבה יותר טוב מאורח".

הקצבה: 980 שקל בחודש

התוכנה הזאת הניעה אותם לנסות היריון נוסף. "רציינו בן, שיהיה חבר לשימי", הם מסבירים. "יש לו שלוש אחיות". גם הפעם הם הסתייעו בזריקות להסדרת המחזור החודשי, השבחה והורעה, "וכל הסיפור חזר על עצמו מההתחלה", מספר אברהם. "ד"ר מלצר ראה תאומים, אמרתי לו: 'תסתכל שנית', וכשהוא ראה את השלישי הוא דיקלם שמחובתו להציע לנו דילול בגלל העומס על הרחם. שוב אמרנו: 'בשום אופן'. בתיה החזיקה אותם עד השבוע ה-34 להיריון. זה שלמעלה ידע מה מעשיו. השלישייה השנייה הפוכה מהראשונה. קודם בורכנו בשתי בנות ובן, ועכשיו זה שני בנים ובת".

אתם בטח מקבלים קצבה גבוהה מהביטוח הלאומי.

בתיה מתרגזת. היא קמה מהספה, ניגשת לארון העמוס בספרי קורש, מחטטת בניירת ומוצאת מסמך. "תראי, זה מה שהביטוח הלאומי נותן לשבעה ילדים: 980 שקל בחודש. ולא מורכב בשבעה ילדים שפרושים על פני הרבה שנים, אלא על שתי שלישיות. תינוקות שצריכים חיתולים עכשיו".

"יש לנו מאות חיתולים בחודש", מוסיף אברהם. "זה עולה 7,500 שקל בחודש, וזה עוד בלי תחליף החלב שניאלץ לקנות כשבתייה כבר לא תוכל להניק. ביני חתך במכה את כל הקצבאות. הוא רוצה לצמצם את הילודה מפני שילדים בשבילו הם נטל חברתי".

והרופא קריית-מלאכי?

"לא ראינו את ראש העיר. גם כשהתקשורת הגנה

השלישייה הראשונה: הבנות חנה-פייע ורחי-מוסקא והבן שמועון-אחרון. "תמיד יש להם עם מי לשחק"

האב אברהם: "בלידה הראשונה שלושת התינוקות היו בחוץ תוך 45 דקות. גם אני הייתי בחוץ, מאחורי הדלת. בלידה הנוכחית אותו צוות חיכה לנו בבית החולים. זה נס"

האב עם השלישייה השנייה. "היא הפוכה מהראשונה"

תיימה פניתי אל בתיה ואמרתי: 'סליחה, אבל אותך כבר ראיתי, הארוחה הזאת נועדה להיכרות עם בתך', והרגשתי שהיא שמחה".

מנוחי מסמיקה. "האמת, אני לא זוכרת שאברהם ואני ישבנו מתחת לשולחן, הייתי קטנה". על בעלה של אמה היא אומרת: "אברהם הוא האבא שלי. בניירות הרשמיים יש לי שם משפחה אחר, של האבא הביולוגי שלי שאני בקושי רואה, אבל ביומן של הכיתה אני כתובה בתור מנור חי לוי-בנבנישתי, וככה אני גם מציגה את עצמי. הוא זה שמגדל אותי".

אמה לא מיהרה להינשא שוב. אפילו ערב החתונה, חודשיים אחרי פגישתה הראשונה עם לוי-בנבנישתי, רצתה לבטל. "לא רציתי לעשות צרות לאברהם", מס' בירה בתיה. "ידעתי שהוא איש טוב, אבל מנוחי הייתה הרבר הכי יקר בחיים שלי, ולא הפסקתי לשאול את עצמי אם הוא יהיה אבא טוב לילדה. חברה שלי באה לכאן כדי לעזור לי להתארגן לחתונה, ואני התפרצתי עליה וצעקתי: 'כשביל מה אני צריכה את זה? אני מצלצלת לאברהם שיבטל את האולם'. חברה שלי תפסה אותי ביד ושאלה, 'את נורמלית?'

"פרצתי בבכי ואמרתי שאני פוחדת. היא אמרה: 'כולם מכינים את הפחד שלך, אבל אם את אוהבת את הילדה שלך, את לא רוצה שהיא תגדל במשפחה נורמלית, עם אבא ועם עוד אחיות ואחים?' ככה היא שיכנעה אותי".

כשהריונות לא נקלטו

כסף לא עמד לרשותם, אבל הקהילה תמכה. "נס קרה לנו כשמוכר הרהיטים הסכים למכור לנו סט של שתי מיטות לחדר השינה בשליש מחיר". גם צלם החתונות נתן הנחה גדולה כששמע שמדובר בשני גרושים שרוצים לבנות בית חדש. החתונה נערכה באולם בקריית-מלאכי. עשר שנים עברו מאז.

"אחרי שנה-שנתיים, כשאברהם ואני ראינו שאנחנו מסתדרים, התחלנו לחשוב על ילדים וזה לא הלך", מספרת בתיה. "הסתובבתי אצל המון רופאים, ואף אחד לא מצא שום בעיה חוץ מזה שאני שמנה. לא תמיד שמתי לב כמה אני אוכלת. בכל פעם שההיריון לא נקלט, פיציתי את עצמי והגעתי למשקל של יותר מ-100 ק"ג. כל רופא שראה אותי אמר: 'איך את רוצה להיקלט כשיש עלייך כל כך הרבה?' ניסיתי כל מיני דיאטות, יררתי במשקל, אבל לא היה היריון. הייתי עצובה נורא".

"יום אחד הלכתי לקופת חולים לעוד בדיקה, והמנהל הפנה אותי לד"ר סימון מלצר מיחידת הפוריות בבית החולים ברזילי. הגעתי אליו עם רמעות. אמרתי לו שטובי הרופאים אומרים לי שלא יהיו לי עוד ילדים. הרופא התרגז: 'איך הם מעזים לומר דבר כזה? אנחנו רופאים, ולנו ניתנה הרשות להוריד נשמות לעולם'. מיד הבנו שהוא נשמה גבוהה ושיש לו ברכה".

7.56x34.19	4/4	עמוד 27	ידיעות אחרונות - מוסף חג	24/09/2014	44448519-9
בית חולים ברזיל - 80829					

את המאורע - אנתנו המשפחה הישראלית הראשונה שילדה שתי שלישות ללא הפריות מבחנה - אף אחד מהעירייה לא בא".

כשרועש זה נעים

סדר היום שלה מטורף. אחרי סיבוב ההאכלה של שלוש לפנות בוקר ולפני תחילת ההזנה של שש בבוקר, היא נכנסת למטבח.

"בארבע וחצי לפנות בוקר אני על הרגליים. כמו שעון. צריך להכין ארוחות בוקר לשלישייה הגדולה שיוצאת לגן. אני מכינה חביתה או סלט טונה ואורות במגשיות עם פלסטיק בשביל לשמור על החום. שתי הבנות יוצאות בהסעה מיוחדת לקריית גת. הן לומדות בגן שפתי כי שמתי לב שיש אותיות שקשה להן להגות. השנה, בזכות קליינאויות תקשורת, הן התקדמו מאוד. שימי לומר כאן ויוצא מהבית בשבע וחצי. מנוחי לוקחת אותן לגן, ובבית הספר שלה מתחשבים בה. אם שימי הולך לאט והיא מאחרת, לא נותנים לה הערה".

אברהם לא נוטל חלק בקלחת הבוקר מפני שהוא יוצא לעבודה בחמש וחצי. אחרי שהשלישייה הגדולה יוצאת מהבית, בתיה מתחילה לארגן את הבית ("בלגן מעלה לי את הפיוזים, אני אוהבת שהבית נקי ומסודר") תוך כדי טיפול בשלישייה השנייה. "זה הזמן שלי איתם", היא מספרת, "וזה נחת גדולה. אני יכולה להאכיל אותם רגוע, בלי לחץ, לעשות להם מקלחת וגם לחייך ולשיר. אבל זמן האיכות הזה נגמר מהר. הגרולים חוזרים הביתה בשתיים, לפעמים לפני שגמרתי לתלות כביסה".

למה אין לכם מייבש?

"גם משום שאין לנו תקציב", משיב אברהם, "וגם בגלל שהדירה מאוד קטנה. אפילו אם היינו מוצאים מייבש יד שנייה, אין לנו איפה להציב אותו".

הממ"ד שבו הצטופפה המשפחה בימי צוק איתן הוא חדר הילדים. בשעות היום עומדות בו שתי מיטות נוער ובניהן שולחן עם מחשב. בערב מגלגלים את השולחן לצד, והמיטות הופכות לזוגיות. כאן ישנים מנוחי והשלישייה. בחדר הסמוך יש שתי מיטות נפרדות, להורים, ושתי עריסות. בחדר השלישי ישנה הסבתא, לצד העריסה השלישית.

"סבתא עוזרת לי המון", מעידה בתיה. "אני לא יודעת איך הייתי מסתדרת בלעדיה. מאז שנולדה השלישייה הראשונה, כבר ארבע שנים, לא עשיתי קניות. כל בוקר סבתא יורדת למכולת וקונה. אני רק מבשלת. הילדים שלי אוהבים דברים חריפים. פעם הכנתי להם גפילטע פיש וכולם אמרו 'איכס'. לפעמים אני אומרת לאברהם שסבתא קורסת, ואז הוא לוקח את השלישייה הגדולה החוצה, כדי שיהיה קצת שקט".

יש עגלה לשלישייה?

"יש. בחנות", בתיה צוחקת. "המון כסף. עם הגרולים יצאנו בשתי עגלות, זוגית ובודדת. עכשיו משהו סיפר לי על עגלה לשלישייה שיש במוסקבה, אבל לא מצאתי משהו שמגיע משם ושמוכן לקחת איתו מטען עורף".

"יש המון אנשים שמגיעה להם תורה על הנס", אומר אברהם, "כמו אנשי עמותת 'שפרה ופועה' של חב"ד שם סיעת לכל יולדת, ואנחנו חייבים להם הוקרה על הטוב שעשו למעננו. עכשיו אנחנו רוצים לארגן מכירה פומבית שהכנסותיה יהיו קודש לחסידים שאין להם. לנו יש, ברוך השם".

בתיה, מה החלום שלך?

"לגדל את הילדים לבריאות, לשמחה ולמצוות".

וחלום יותר מוחשי?

"לנסוע לסופשבוע באשרוד עם כל הילדים. בעצם, אולי את השלישייה הקטנה נשאיר בבית כדי שנוכל קצת לנות, אבל זה לא ריאלי. מי ישמור עליהם 24 שעות ביממה?"

מה את עושה כשיש לך דקה אחת פנויה?

"שואבת חלב. עכשיו, כשאני מיניקה ומאכילה על הספה ואחד מהם נרדם, אני מתחברת לווטסאפ, שואלת את החברות שלי מה שלומן או קוראת קצת חדשות. מזל שצריך לשאוב".

יהיו עוד ילדים?

"קודם בתיה חייבת להחלים ולהתאושש", מסתייג אברהם. "כשנולדה השלישייה השנייה, אמרנו: 'זהו, סגרנו את הבאסטה', אבל אם בורא עולם ירצה, נקבל עוד ילדים, ואפילו עוד שלישייה, בשמחה ובאהבה".

את לא מתגעגעת לעצמאות שלך?

"מה זה עצמאות? אני לא אישה של שופינג ובתי קפה ואני אפילו לא חושבת על חיים אחרים. טוב לי ככה, בבית. לפני שנתיים, כשהשלישייה הגדולה התחילה ללכת לגן, התחלתי לעבוד במסעדה של אברהם. אחרי שלושה ימים התפטרתי כי הוא הרים את התקרה מצד קוּת. למה שארצה לעבוד איתו? בבית שקט ונעים. וגם כשרועש זה נעים מאוד". ■